

Ah!, NO EXISTEIXO

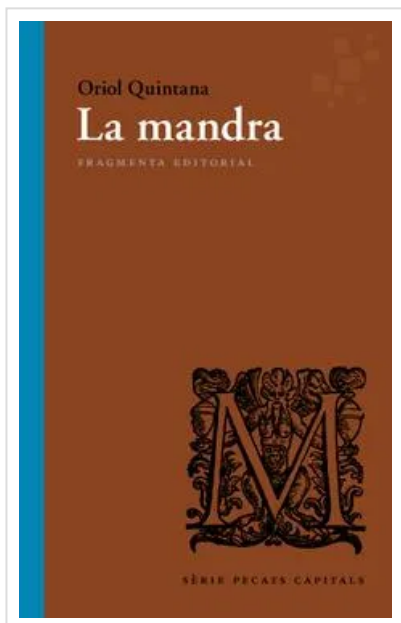
SOC

Sense mandra

Publicat el **1 01Europe/Andorra gener 01Europe/Andorra 2020**

Agraeixo la idea de fer una sèrie de llibres sobre els pecats capitals. Per als que vam créixer amb temor de Déu, ens va molt bé una relectura actualitzada de les pors d'infantesa i joventut. Qui no ha rebut educació religiosa, reconeixerà aquestes emocions, sentiments, transgressions, maldats o irregularitats com a perfectament actuals en les relacions humanes. El format dels llibres és una bona proposta de l'editorial Fragmenta: poques pàgines, capítols curts i pocs fulls amb més de vint línies. Una decisió que mostra la intel·ligència del món editorial per tal d'adaptar-se a la demanda d'un públic que es comunica per Instagram o Twitter.

El doct

or Oriol Quintana, a **La mandra**, fa un repàs crític de tota la tradició cultural. Des del cristianisme al Transhumanisme amb uns referents literaris, filosòfics o teològics que emmarquen la seva evolució. **El pecat és la peresa però, amb molt encert, utilitza el mot mandra que el fa més popular, humà i català.** En un principi era el paradís. No s'havia de treballar, podies anar vivint sense patir per res. La pura subsistència. Nostre Senyor proveïa.

La mandra no existia. El problema va venir quan ens van passar de llestos i vam caure en la temptació d'accedir al plaer i, a més a més, com ens creïem molt espavilats, volíem fer de Déu. Castigats al racó de pensar al peu de l'arbre de la ciència, conegut també com el del Bé i del Mal, vam ser condemnats a patir i a pençar.

Vam anar passant fins que al segle XV, segle amunt segle avall, i l'Humanisme va deixar de considerar Déu com el més sagrat i va posar la mirada central en l'home. No sé si vam millorar gaire perquè abans podies encomanar tot èxit o error a la voluntat divina; ara la responsabilitat seria humana. La millora d'un mateix i de la societat, perquè estava clar que naixíem imperfectes, era responsabilitat de cadascú, esclar. L'autor fa una encertada interpretació de l'Humanisme que ens porta fins a l'alliberat cristianisme postconciliar. Assumeix que ser un humà decent (humil, pacient, temperat) és una meta prou bona i comporta prou feina. Culturalment m'hi sento proper, però em sobra la crossa de la metàfora cristiana. **Ara es parla de l'Humanisme Digital, només amb l'Humanisme sense atributs en tinc prou.**

Som al segle XXI i l'home continua sent imperfecte. La millora exponencial de la tècnica i la medicina ens ha permès allargar l'esperança de vida – jo no hagués ni fet la mili si els antibiòtics no m'haguessin salvat d'una meningitis meningocòccia als disset anys. L'objectiu és superar els aspectes indesitjables i innecessaris de la condició humana, com són la incapacitat, el patiment, la malaltia, l'envelliment i la mort involuntària. Ser immortal a força de canviar peces corporals, retallar i enganxar gens o regenerar òrgans vitals amb cèl·lules mare -els pares són secundaris sempre- és l'aspecte menys humà del Transhumanisme. Millorar el cos és el que hem fet i ho farem millor, ara bé, ¿millorarem com a persones que viuen en societat si no tenim objectius que tendeixin a reduir les causes dels conflictes socials? **Ens cal un nou Pascal obert al món, no tancat en un convent. Un individu sense mandra que faci algun pensament enfrontat a l'habitació única global, amb fibra òptica i Netflix opcional.**

Treballar o haver de pensar per matar el mal de cor (la gana) va ser el càstig diví, sempre ho he tingut clar. Fa mandra haver de pençar i fa mandra tenir mandra. És el **“to be or not to be”** shakespeariana. No ens enganyem, poc o molt, qui més qui menys penca. Per més que ens envaeixi la soledat existencial i la manca de sentit en tot el que fem per acabar tots al forat, hi ha unes mínimes obligacions difícilment escaquejables. L'autor i professor de la Càtedra d'Ètica i Pensament Cristià de l'IQS (Univ. Ramon Llull) cita l'antropòleg anarquista, i una mica groller, en David Graeber, quan parla que hi ha **merdes de feina** que no les podem deixar de fer: desparar taula, treure les escombraries, corregir exàmens, collir la fruita o cuidar els avis (tot i que ja ho encomanem als migrants). I **feines de merda**, que són totes aquelles que van més enllà de procurar-se l'aliment i la salut. Si treballes i el lloc on et trobes no es pot distingir entre una cafeteria, hotel, despatx o entitat bancària, és que ets de ple a l'ànima-claveguera del sistema. Al qual se li ha de reconèixer que ha estat prou espavilat per alimentar-se a ell mateix, mutar i seguir funcionant amb millores per a un minso floret de privilegiats i una extensa massa de desfavorits.

El paràgraf en què estic més d'acord és: **“De tot plegat se'n deriva que a la vida humana hi ha d'haver un temps per a cada cosa (un temps per a l'esperit, un temps per a la carn), però, sobretot, que la mandra i altres pecats no són sempre dolents i que la persona autènticament sàvia no aspira a suprimir la peresa i els altres vicis”**. Ja és desgràcia que hagin hagut de passar tants segles per concloure el que ja explicava l'Eclesiastès a l'Antic Testament: cada cosa té el seu moment. Cal gaudir del present acceptant-lo com a do diví o

una sort, però amb mesura. La justa mesura aristotèlica que no es troba en el punt mitjà ni en cap dels extrems. La mandra és bona si no caus en el nihilisme del precursor del moviment *Occupy Wall Street* i protagonista depressiu de **Bartleby, l'escrivent** de Melville: “**m'estimo més no fer-ho**”. A l'actual Nova York, a la sèrie **Billions**, hi trobareu sis pecats capitals i només la virtut de la diligència, que s'oposa a la mandra. S'ha de ser diligent, hiperactiu i corrupte per triomfar en el sistema financer o tenir poder judicial.

El que he pogut trobar més proper a l'irrecuperable paradís perdut és la vida contemplativa del nadó i la del jubilat -amb una pensió digna-. La resta són trampes i enganys intrínsecs, no sé fins a quin punt evitables, del sistema que ens ha tocat viure. **L'única obligació que ha de limitar la mandra és fer o permetre el mal. No es pot fer mal a res ni a ningú.** I, en la mesura que es pugui, sense mandra, ens cal ajudar els altres a estar més bé. Especialment la família, els amics, a qui ens estima i estimem, a aquells amb qui compartim la vida o en tenim alguna responsabilitat. Que tinguem uns altres feliços 20.

COMPARTEIX AIXÒ:

[Retrato polític \(I\): 130è, 130è bis i 130a tris](#)
6 06Europe/Andorra febrer
06Europe/Andorra 2018
A "General"

[Estem igual!](#)
26 26Europe/Andorra juliol
26Europe/Andorra 2019
A "General"

[MATAR EL JUDICI](#)
11 11Europe/Andorra
gener 11Europe/Andorra
2019
A "autoritarisme"

Aquesta entrada s'ha publicat dins de [General](#) per [jfk12196](#). Afegeix a les adreces d'interès l'[enllaç permanent \[https://blocs.mesvilaweb.cat/jfk12196/2020/01/01/sense-mandra/\]](https://blocs.mesvilaweb.cat/jfk12196/2020/01/01/sense-mandra/) .